

Katarína Tanušková, 15 rokov, Lazy pod Makytou

Najkrajšie listy sú tie bez života

Mojím obľúbeným ročným obdobím je jeseň. Milujem prechádzky popod pestrofarebné koruny stromov. Každý môj krok sprevádza šuchot suchého lístia. Cítim sa vtedy ako v rozprávke.

Môj život mi tiež pripomína rozprávku, lenže ja som v nej tá záporná postava. Pred mnohými rokmi sa začali niektoré deti rodiť so zvláštnymi, priam magickými schopnosťami. Bolo to, akoby na ne pôsobilo nejaké kúzlo. Neexistoval na to žiadny test. U dieťaťa sa tento nezvyčajný dar buď prejavil alebo nie.

Vyzeralo to tak, že ja budem patriť k tým normálnym bez schopností. Jediné, čo sa po mojom príchode na svet zmenilo bolo, že sa naši začali hádať a neskôr sa rozišli. Keď som nastúpila do škôlky, moju novú kamarátku začali šikanovať a staručká pani učiteľka, ktorá sa mi najviac venovala, vážne ochorela. Nejaký čas trvalo, kým moja mama prišla na to, čo sa deje. Zlomový bod nastal, keď som začala chodiť do školy a našla si nových kamarátov. Boli sme malé deti, takže to, že si dievča, čo vedľa mňa sedelo zlomilo ruku, druháčka, s ktorou som sa hrala v školskom klube stratila vzácnu retiazku po babičke a podobné veci nikoho neprekvapovali. Mama si uvedomila čo sa deje v deň, kedy sa dozvedela, že moju najlepšiu kamarátku zrazilo auto. Toľko nehôd, koľko sa dialo ľuďom, s ktorými som sa bavila už nemohli byť náhoda. Ešte niekoľko mesiacov ma sledovala, než nebolo jasné, že je jej hrozivá teória pravdivá.

V skutočnosti som obdarená schopnosťou, ibaže nepatrí medzi tie, ktoré sú pre mňa či moje okolie prínosné. Prinášam totiž smolu do života komukoľvek, kto sa na mňa citovo naviaže.

Mala som sedem rokov, keď mi to oznámila. Bola som zo samej seba zdesená. Na plné ústa povedala, že nosím smolu a zakázala mi sa s kýmkoľvek kamarátiť. Samozrejme som to ako malá mnohokrát nedodrжала. Následky sa však zakaždým dostavili. Neprešla dlhá doba a moji spolužiaci si to začali všímať tiež. Šepkali sa o mne rôzne veci. Z veselého malého dievčatka, ktorým som bývala sa stalo utiahnuté dievča bez priateľov.

Nejaký čas som si pokojne žila svoj osamelý život. Tým, že som bola tichá sa ale zo mňa stal priam dokonalý cieľ šikany. Presne s ňou som začala mávať problémy. Po dvoch rokoch utrpenia sa konečne prevalilo, čo mi spolužiaci robili a moja mama rozhodla, že by som mala zmeniť školu.

Na tomto svete je mnoho osôb, ktorých nemám rada alebo priam neznámam. Je mi však jasné, že na nenávisť nemám právo. Ublížila som totiž nespočetne veľa ľuďom, napriek tomu, že mi nič nespravili. Síce nie úmyselne, ale aj tak. A preto som na prvej priečke rebríčka tých, ktorých neznámam, ja sama. Tak veľmi by som si priaľa, aby som sa nenarodila.

Skrýva sa vo mne akurát tak kopa čiernej temnoty. Všade ju so sebou nosím a špiním ňou i ostatných. Zakázala som si ju komukoľvek ukázať či sa o jej bremeno s kýmkoľvek podeliť. Mať ju na pleciach úplne sama je náročné, no čo narobím?

Niekedy snívam o tom, aké by to bolo mať kamaráta. Na novej škole sa ku mne už zopár ľudí pokúsilo priblížiť, no ja som ich vždy chladným správaním odradila. Veľmi ma to bolelo a v duchu som

si za to nadávala, ale bolo mi jasné, že inak to nejde. A tak mi neostáva nič iné ako len závistlivo sledovať iné decká ako sa priatelia kým ja sedím sama v lavici.

Dnešný chladný novembrový deň sa nezdal byť ničím výnimočným. Počas rannej cesty na autobusovú zastávku som sledovala farebné listy. Vykrúcala som krk, aby som sa mohla pokochať ich krásou. Odrazu mi na tvár padla kvapka. A ďalšia. Nemala som so sebou dáždnik, tak som pridala do kroku, nech nezmoknem.

V autobuse som sledovala ako dážď obmýva pestré listy. Ten pohľad na mňa pôsobil melancholicky. Zanechával mi na jazyku horko-sladkú chuť. Ako smrť jesenných listov. Síce sa z nich vytráca život, no je to ten najkrajší moment ich života.

Som tak trochu ako ony.

Vyučovanie sa ťahalo. Mala som problém nezaspať. Zvonenie zvončeka sa pre mňa stalo budíkom. Na obed som išla so zlepenými očami a neustálou potrebou zívať. Chuť do jedla sa zo mňa všetka vytratila. Ledva dotknuté rizoto som teda zanesla a pobrala sa domov s úmyslom pokračovať v spaní.

Dala som si na uši slúchadlá a cez hlavu kapucňu z bundy. Ešte vždy pršalo. Bola mi zima, preto som kráčala čo najrýchlejšie. Ponorená do kľúčkovania pomedzi mláky som ani nepostrehla, že sa nado mnou objavil čísi dáždnik. Do oka mi padla postava na kraji môjho zorného poľa. Pozdvihla som zrak smerom k nej. Oči sa mi stretli s pohľadom pre mňa povedomého chalana.

Niečo hovoril, no cez hudbu v slúchadlách som ho nepočula. Urýchlene som si ich zložila. K ušiam mi doľahli zvuky reality a ja som konečne započula hlas toho, kto narušil moju bublinu.

„Ou, nepočula si ma, však?“ spýtal sa s malým, ale milým úsmevom. Stále nado mnou držal dáždnik napriek tomu, že on sám mokol.

„Áno,“ pritakala som.

„Aha. No, ty si Kika, že?“ vyzvedal, ako keby sa snažil o úplne bežný rozhovor, nehľadiac na to, že stojíme na chladnom daždi v strede chodníka.

Odkiaľ mi je známy? Žeby sme sa už kdesi videli? Ak áno, tak určite len kdesi na chodbe v škole. O to viac ma znepokojovalo, ale i zaujímalo, že čo také by odo mňa mohol chcieť.

„Hej, to som ja. Prečo?“ odvetila som placho s pokusom znieť, že mi je toto celé nepríjemné. Zrejme na môj trik skočil a preto prešiel k priamo veci.

„Zabudla si si v laboratóriu mikinu,“ konečne z neho vyšlo. Rýchlo z tašky vytiahol červenú mikinu a podal mi ju. Vzala som si ju, poďakovala a so zámerom sa už viac nezdržiavať som začala kráčať smerom k autobusovej zastávke. „Mám mu za jeho milosť doniesť nejakú čokoládu alebo čosi také?“ vrela som si v duchu, „hm, asi skôr nie. Nechcem predsa riskovať.“

Už-už som si išla dať na uši opäť slúchadlá, keď vtom sa ten chalan ozval zasa.

„Počkaj,“ zavolať, „mám na teba ešte otázku.“ Otočila som sa plná zvedavosti. Čo také by ho mohlo zaujímať?

„Áno?“ pípala som.

„Nuž,“ začal prekvapivo nervózne, „ide o to, že mám schopnosť vidieť najčastejšiu myšlienku ľudí, ktorých sa dotknem.“ Fíha, takže je obdarovaný. Mysleť mi zaplnil údiv, no taktiež aj nepokoj. Prebúdza sa vo mne zlý pocit ohľadom toho, kam táto konverzácia smeruje. „Dneska sme sa na chodbe o seba akosi... šuchli a ja som si nemohol nevšimnúť to, ako... Povedzme vnímaš samú seba.“ Konečne sa dostával k jadru a ja som sa cítila, akoby mi ktosi držal žalúdok a robil z neho uzol. „Prepáč, ak som príliš priamy, no chcel by som vedieť... Prečo sa tak strašne nenávidíš?“

„...“

Ticho prerušovali kvapky bubnujúce na dáždnik.

„Prečo sa tak strašne nenávidíš?“

Netušila som, či sa mi jeho otázka opätovne prehrala v hlave, alebo ju on zopakoval. V každom prípade som až po niekoľkých dlhých sekundách dokázala cez hrču v mojom hrdla zašepkať: „Neviem.“

Bola to lož. Jedno z najväčších klamstiev, aké som kedy vypustila z úst. V skutočnosti som mu mohla vymenovať radu dôvodov. Ja som však namiesto toho všetky slová prehltla.

Znova začal čosi rozprávať, no všetko to šlo mimo mňa. Nerozumela som mu. Prehlušoval ho totiž šum dažďa spoločne s nespočetným množstvom hlasov v mojej hlave. Niektoré ma chválili, lebo som spravila správnu vec a iné mi zasa nadávala a štekali po mne.

Tak veľmi som túžila prezradiť komusi o tom, čím si prechádzam, čo ma trápi, čo sa deje za tou stenou chladnej povesti, ktorú som vôkol seba postavila. No a tento chalan za mnou prišiel a sám sa ma spýtal. Mám sa radovať? Mám smútiť, lebo musím držať jazyk za zubami a odohnať ho? Miešala sa vo mne nechutná zmes emócií, z ktorej ma napínalo. V hlave som mala úplné prázdno, na zároveň mi na prasknutie. Po prítomnosti tohto chalana som prahla a v duchu sa modlila, aby ma nenechal opäť samotnú v tej tme menom život, ale taktiež som od neho chcela zutekať a neotáčať sa.

Stratená v myšlienkach som si ani neuvedomila, kedy som sa ocitla v jeho objatí. Šokovaná som mu ho ani nedokázala opätovať. Tak som tam len stála a svojimi otupenými zmyslami vnímala ten moment. Cez naše bundy som necítila jeho telesné teplo, no niečo ma napriek tomu hrialo na tvári. Chvíľu mi trvalo kým som si uvedomila, že sú to slzy. Len čo si toho on všimol, jeho stisk zosilnel. Určite je to dobrý človek, citlivý.

Už nikdy nechcem nikomu takému zničiť život.

Odsotila som ho, napriek tomu, že sa tomu celé moje bytie bránilo. Utekala som, čo mi sily stačili. Je možné, že ani nebežal za mnou, no i tak som sa chcela uistiť, že nemá šancu ma dobehnúť. Preto som nezastavovala ani keď už som prešla autobusovú zastávku, a ani keď ma už veľmi boleli nohy.

Môj život naplňujú tiene, ktoré nepoznajú svetlo. Neexistuje v ňom miesto zaliate slnkom, kde by som si sadla a kúpala sa v jeho teplom dotyku. Nič také. Len samá tma a chlad. Prázdno, v ktorom nik nepočul moje tiché výkriky. To sa však zmenilo. Bolo to ako splnený sen, lenže ja som sa rozhodla ho nechať hlboko v mojich predstavách. Tým som svoje srdce roztrieštila na tisícky malých kúsočkov,

ktoré som následne podupala, kým sa nezmenili na prach. Nato ich vietor odvial, až nakoniec nezostalo z môjho srdca vôbec nič.

Som ako jesenné lístie. Mením sa na umelecké dielo, čosi nádherné, vtedy, keď sa môj život blíži ku koncu.

Myslím, že nastal čas zažiarit farbami.